

Жив собі чоловік, не тужив,
Сам себе шанував і любив.

В інших сім'ї і друзі, а він
В самоті дочекався сивин.

Правда, в юності, в пору п'янку,
Раз таки закохавсь на віку.

Тільки розум його остудив
Надто швидко сердечний порив.

Жінка, діти — морока та й годі!
Розлучився при першій нагоді.

Звідтоді чарівниць обминав
І цурався любовних забав.

Полонили під старість розкоші —
Став складати поволеньки гроші.

А коли нотоптав гаманці,
Збудував собі дім на ріці.

І човенце припнув між лілей
Віддалік од села і людей.

Серед птахів, і квітів, і трав
На природі віка добував.

Але якимсь поплив на човні —
І якраз на стрімкій бистрині

Закрутило його, занесло,
Поламало на друзки весло.

Не зогледівся, як і коли
Провалився в кипучі вали.

Став кричати — нікого нема,
Навкруги тільки тиша німа.

До села неблизька далина,
Не долине луна одчайна.

І, зметнувшись між верб та осик,
Захлинувся розпачливий крик.